

Akceptovala jsem hru. S předstíraným vzrušením jsem se zadívala do Jakubových očí, které celý akt pozorovaly. Vyzývala jsem ho, aby se k nám připojil. Nechtěla jsem souložit s cizincem. Potřebovala jsem Jakuba. Jenže Jakub otálel, dál pozoroval, obcházel naše spletená těla jako sup kroužící nad zdechlinou.

„Máš to ráda drsný, co?“ vzdychl na mou tvář cizinec, když se mě konečně zmocnil.

Vzdychla jsem. Oči stále upřené na Jakuba. Pohybující se tělo cizího muže se stalo jen kulisou, veškeré své bytí jsem upínala na Jakuba. Zornice měl rozšířené jako feták, hrud se mu rychle vzdouvala.

„Pojď ke mně,“ naznačila jsem ústy. A on poslechl.

Rád mě přenechával jiným mužům. To byl důkaz jeho velké nelásky. Kdyby miloval, nesnesl by pohled na svou milovanou ovinutou upoceným tělem cizince. Byla jsem zdrojem jeho vzrušení, ale lásky? Ne, nebyla v tom láska.

Rád se díval ze všech úhlů. Rád je povzbuzoval, byl velkým režisérem našeho malého erotického filmu. Nejraději by k mým končetinám přivázal provázky a prsty mě ovládal jako velkou lidskou loutku – každý můj pohyb, každý nádech, každé předstírané vzdechnutí. Ztratil manželku, ztratil dítě, nebylo nutné ztrácet také svou oblíbenou hračku.

„Představ si, že jsme v tobě dva,“ šeptal mi do ucha během našeho (a mého) prvního aktu.

„Ty mi stačíš,“ odpověděla jsem tehdy naivně, nevědouc, že je to ta nejhorší odpověď, kterou jsem mohla poskytnout. Ona krátká tříslavná věta málem rozbila naši aféru v samotném zárodku. Až později, kdy jsem porozuměla jeho zvláštním tužbám, jsem si začala vymýšlet představy o více-ro mužích, kteří se současně zmocňují mého těla. Z představ se však brzy staly napodobeniny, z napodobenin realita. Aniž bych si plně uvědomila, co se stalo, jak se to stalo, ocitla jsem se v propojení s muži, jejichž jména

jsem ani neznala. A Jakub se na to s potěšením díval, tleskal mému výkonu, byl nadšen, že někdo jiný sdílí jeho malé tajemství, jeho neobvyklou úchylku, jíž všechny předešlé ženy odradil, znechutil, odehnal.

Obehrála jsem tehdy i sebe. Dokázala jsem se přesvědčit, že jeho touhy jsou mými touhami, jeho vzrušení mým vzrušením. Ve skutečnosti platil pouze výrok, že jeho radost byla mou radostí. Ano, bavil ho, naplňovat ho štěstím, bývalo smyslem mé existence. Žila jsem pro jeho úsměv, jako květina žije pro sluneční svit. A stejně jako květina nemůže ovlivnit, zda přijde jasný den, nebo temná mračna, ani já jsem nemohla řídit, kdy mě bude chtít pro své hry dál, nebo kdy ze svého erotického poblouznění odejde.

A přesto jsem se přizpůsobovala. Den za dnem jsem se stávala někým jiným, až jsem v zrcadle sotva poznávala vlastní odraz. Ne proto, že by mě k tomu nutil, ale protože jsem to dovolila. Protože jsem si myslela, že láska znamená obětovat se. Až mnohem později jsem pochopila, že láska bez sebe samé není láskou, ale prázdným stínem, láska bez sebe samé je pouhé vzrušení.

Stala jsem se jeho pornografickým snímkem na míru, jeho velkou neláskou.

Přijel pozdě večer, až někdy kolem jedenácté. Neptala jsem se ho, co tak dlouho dělal v práci, nechtěla jsem to vědět. Přivezl s sebou víno, mlčky do něj zavrtil vývrtku a jediným prudkým trhnutím vytáhl korek z úzkého hrdla lahve. Nalil sklenku, nejdřív mně, poté sobě, vložil mi ji do rozechvělých prstů. Sklo cinklo.

Do tváře jsem mu příliš neviděla, nechala jsem zapnutou jen jednu lampu v samotném rohu místnosti, jejíž světlo bylo příliš slabé, aby osvětlilo celý obývák. Na stěně vedle nás se táhly stíny našich postav, nepřírozeně dlouhé, zdeformované karikatury. Napila jsem se a s příjemným překvapením se zeptala: „Kde jsi sehnal chambertin?“